

Hubera Maksymiliana

Dzielnice: Ochota

Osiedla: Szczęśliwice

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1992

Opis

Maksymilian Tytus Huber (1872-1950) - inżynier mechanik, badacz mechaniki teoretycznej, jeden z pierwszych polskich specjalistów w zakresie teorii plastyczności. Pochodził z Krościenka nad Dunajcem. Studiował na Politechnice we Lwowie i Uniwersytecie Berlińskim. W 1904 roku doktoryzował się na tej pierwszej uczelni, a cztery lata został jej profesorem. Podjęcie obowiązków rektorskich przerwał wybuch I wojny światowej. Zmobilizowany, dostał się do niewoli rosyjskiej i cały okres walk spędził głównie w Kazaniu. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości powrócił do Lwowa, jednak w 1928 roku zamieszkał w Warszawie i związał się z miejscową Politechniką. Zajmował się teorią płyt, stropami grzybkowymi i ogólnie plastycznością materiałów. Opublikował wiele prac naukowych i popularnonaukowych, m.in. "Albert Einstein i jego teoria", "Czas, przestrzeń, materia i kosmos w świetle Einsteinowskiej teorii względności", "Czego wymaga nauka i praktyka od >wzorów na wyboczenie<", "Komentarz do osobliwej polemiki naukowej", "Drugi komentarz do osobliwej polemiki naukowej", "Kryteria wytrzymałościowe w stereomechanice technicznej", "Kryteria stałości równowagi i ich stosunek do statyki układów sprężystych", "Mechanika ogólna", "Naprężenia w przewodach uzbrojonych rdzeniem stalowym", "Nauka czysta a stosowana", "O funkcji naprężeń w zagadnieniu płaskim tarczy sprężystej ortotropowej", "O natężeniach wywołanych nierównym ogrzaniem wewnętrznej i zewnętrznej ściany rury", "O pewnym wzorze empirycznym do obliczenia wytrzymałościowego bardzo krótkich prostych kształtowników duralowych ściskanych podłużnie", "O tak zwanych prędkościach krytycznych obciążenia poruszającego się po belce mostowej i po nawierzchni kolejowej na podłożu ziemnym", "O teorii wyboczenia termicznego spawanych torów kolejowych i badaniach doświadczalnych dla jej sprawdzenia", "O wyboczeniu niesprężystym", "O wytrzymałości płyty prostokątnej podpartej wzdłuż całego obwodu", "Ogólna teoria płyt żel.-betonowych i jej praktyczne zastosowanie do płyty prostokątnej podpartej wzdłuż całego obwodu", "Teoria sprężystości", "Zagadnienia mechaniki ogólnej, konstrukcji inżynierskich, konstrukcji żelbetowych, kolejowe, konstrukcji maszynowych, konstrukcji lotniczych, uzbrojenie i słownictwa technicznego", "Teoria sprężystości", "Pomiar ziemi", "Rola sztywności skrętnej prętów w dźwigarach kratowych lekkich", "Rola teorii względności w ewolucji fundamentalnych pojęć mechaniki", "Rozważania nad zagadnieniem wytrzymałościowym prętów podłużnie ściskanych", "Statyka lotnicza", "Stereomechanika techniczna", "Tablice do obliczania wytrzymałościowego płyt prostokątnych", "Teoria tarcia walca toczącego się po płaszczyźnie poziomej i ślizgającego się jednocześnie po niej w kierunku poprzecznym", "Twórczość naukowa a wynalazczość techniczna w

świetle nowszych zdobyczy nauk matematyczno-przyrodniczych", "W sprawie niestateczności długiego prostego toru kolejowego o szynach spawanych pod wpływem ogrzania", "W sprawie obliczenia wytrzymałościowego prętów ściskanych mimoosiowo", "W sprawie państwowych norm dla naprężeń dopuszczalnych", "W sprawie pewnego >wzoru na wyboczenie niesprężyste<", "W sprawie tak zwanej >miary zmęczenia<", "Właściwa praca odkształcenia jako miara wyężenia materiału", "Właściwe przyczyny niebezpieczeństwa wyboczenia termicznego nawierzchni ciągłej prostego toru kolejowego", "Wybrane zagadnienia wytrzymałościowe w konstrukcjach lotniczych", "Wytrzymałość materiałów", "Z rozważań nad niebezpieczeństwem zniekształcenia toru kolejowego o szynach spawanych wskutek napięć cieplnych", "Zagadnienia wytrzymałościowe w nowoczesnej konstrukcji maszyn". Był założycielem Akademii Nauk Technicznych (w latach 1928-30 pełnił funkcję jej prezesa), należał do wielu towarzystw naukowych (m.in. Polskiej Akademii Umiejętności oraz Lwowskiego Towarzystwa Matematycznego). W 1932 roku został kierownikiem zespołu badawczego Departamentu Aeronautyki Ministerstwa Spraw Wojskowych. Podczas II wojny światowej związany z tajnym nauczaniem, pełnił również obowiązki kierownika Kasy im. Mianowskiego, wspomagając najważniejsze prace badawcze polskich uczonych. Podczas Powstania Warszawskiego cała jego bogata biblioteka uległa spaleni. Zdecydował się wówczas opuścić to miasto i zamieszkał w Krakowie, gdzie do końca życia wykładał na Akademii Górniczo-Hutniczej.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1992.03.11
